

Arrest

nr. 322 924 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat V. HENRION
Chaussée de la Croix 8
1340 OTTIGNIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn op 4 maart 2025 heeft ingediend om de behandeling van de onderstaande vordering tot schorsing te vorderen.

Gezien het verzoekschrift dat X op 28 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 4 november 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt op 2 oktober 2024 België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 9 oktober 2024.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 12 september 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

Op 21 oktober 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 24 oktober 2024 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoeker met toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

Op 24 oktober 2024 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van Dublin III-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 4 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

Op 25 februari 2025 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Verzoeker dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing, die gekend is onder het rolnummer 333 566.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen noch vertegenwoordigd ter terechtzitting.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot voorlopige maatregelen (artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet)

Verzoeker is het voorwerp van een verwijderings-of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is geworden: op 25 februari 2025 werd hem immers een beslissing ter kennis gebracht tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Verzoeker heeft huidige vordering ingediend op 4 maart 2025, dit is binnen de 7 dagen na kennisneming van deze verwijderingsmaatregel. Hij heeft alert en diligent gereageerd. Hij heeft ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de verwijderingsmaatregel, deze zaak is gekend onder het rolnummer 333 566.

4. Over de ontvankelijkheid *ratione temporis* van de oorspronkelijke vordering

4.1. De ontvankelijkheid *ratione temporis* raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20 686, Eeckman en Valcke). De rechter dient dus, zelfs ambtshalve, na te gaan of het beroep binnen de vervalltermijn werd ingesteld en moet ingaan op excepties van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande worden opgeworpen. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671; RvS 27 maart 2001, nr. 94 316). Het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219 733).

Uit de stukken die aan de Raad werden voorgelegd, blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 51/2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op 9 oktober 2024 werd geacht woonplaats te kiezen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) gezien hij geen woonplaats had gekozen (administratief dossier, stuk 14, bijlage 26).

Verzoeker werd middels een vermelding op zijn bijlage 26 (administratief dossier, stuk 18) uitgenodigd zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 november 2024. Verzoeker bood zich niet aan en diende ter verantwoording een medisch attest in (stuk 4 bij het oorspronkelijk verzoekschrift).

Daarop werd de bestreden beslissing op 22 november 2024 per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd naar het adres waar verzoeker geacht werd keuze van woonplaats te doen, met name het CGVS (administratief dossier, stuk 24). Het ontvangstbewijs van deze beslissing dateert van 27 november 2024 (administratief dossier, stuk 31)

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.”

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing verstuurd werd per bode tegen ontvangstbewijs en op 27 november 2024 werd ontvangen op het adres waar verzoeker geacht werd woonplaatskeuze te hebben gedaan. Verweerder levert ook het bewijs dat de bestreden beslissing op 27 november 2024 per bode tegen ontvangstbewijs werd bezorgd aan het CGVS (administratief dossier, stukken 24 en 31).

De beroepstermijn nam bijgevolg een aanvang op donderdag 28 november 2024, zodat de termijn van dertig dagen verstreek op vrijdag 27 december 2024. Verzoeker heeft zijn beroep evenwel pas ingesteld op 28 februari 2025.

4.2. De Raad merkt op dat de beroepstermijn slechts kan worden verlengd indien een verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoeker (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed. (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, “Niet ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht”, P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

De omstandigheid dat verzoeker pas op de hoogte kwam van het bestaan van de bestreden beslissing van 4 november 2024 omdat hem op 25 februari 2025 een andere beslissing in persoon ter kennis werd gebracht, namelijk de beslissing van 25 februari 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, doet geen afbreuk aan het feit dat de huidige bestreden beslissing rechtsgeldig werd ter kennis gebracht op het adres waar verzoeker werd geacht woonplaatskeuze te doen. Deze omstandigheid laat de Raad ook niet toe te oordelen dat er zich enige vorm van overmacht voordeed waardoor verzoeker geen kennis kon nemen van de bestreden beslissing.

De omstandigheid dat verzoeker eerst via een vermelding op zijn bijlage 26 werd uitgenodigd op 18 november 2024 en niet op deze uitnodiging kon ingaan omdat hij om gestaafde medische redenen niet aanwezig kon zijn, doet hier evenmin afbreuk aan. Dat uit dit medisch attest zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker feitelijk in Florenville verbleef, doet geen afbreuk aan de wettelijke bepalingen inzake woonplaatskeuze die onder punt 3.1. worden vermeld. De raadvrouw van verzoeker was gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit brengt niet mee dat er een woonplaatskeuze was bij de raadvrouw, dit blijkt alleszins niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker werd inderdaad niet opgevangen in het opvangnetwerk en bij beschikking na eenzijdig verzoekschrift werd Fedasil op 4 november 2024 veroordeeld tot het verstrekken van opvang aan verzoeker. Ook dit maakt geen vorm van overmacht uit. De Raad kan uit deze argumentatie van verzoeker slechts afleiden dat hij reeds op 20 oktober 2024 (datum van indiening van het eenzijdig verzoekschrift, stuk 11 bij het oorspronkelijk verzoekschrift) werd bijgestaan door zijn huidige raadvrouw en dat hij voor deze procedure tegen Fedasil woonplaats kon kiezen bij zijn raadvrouw. Verzoeker toont hiermee dus niet aan waarom hij voor zijn procedure internationale bescherming geen woonplaats kon kiezen op een welbepaald door hem gekozen adres, zodat hij indien gewenst kon vermijden dat het adres van het CGVS zijn gekozen geachte woonplaats zou zijn.

Ter zitting worden geen andere argumenten aangehaald die overmacht zouden aantonen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet op een loyale manier te werk zou zijn gegaan omdat hij het adres van verzoekers raadvrouw kende, maar toch de bestreden beslissing enkel ter kennis bracht op de gekozen woonplaats, kan niet worden gevolgd. De Dienst Vreemdelingenzaken leefde de wettelijke regels ter zake na. De Raad benadrukt dat verzoeker wel in staat was om woonplaats te kiezen bij zijn raadvrouw voor een andere

procedure, zodat er geen sprake is van overmacht waarom hij dit niet kon doen voor huidige procedure en er evenmin sprake is van overmacht inzake het laattijdig indienen van het beroep.

Nu geen overmacht is aangetoond, is het beroep laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk *ratione temporis*.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

A. DE SMET